

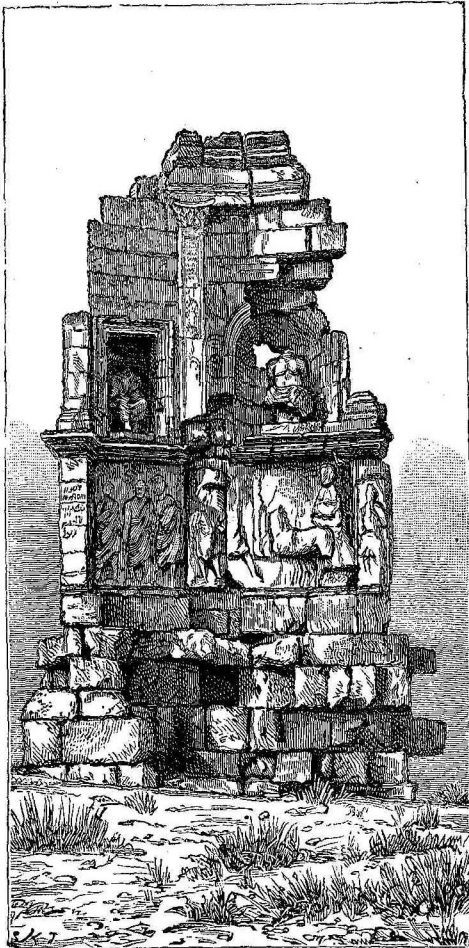
τὴν μητέρα των καὶ τὰς ἀδελφάς των. Πόσον ὀλίγον ἐκτιμοῦν τὴν ὥραιον ἐκείνῳ δῶρον τοῦ Θεοῦ, τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγα ἔτη διαλύεται καὶ δὲν ἐπανερχεται πλέον ἀφοῦ ἀπαξ μεγαλώσουν καὶ σκορπισθοῦν τὰ τέκνα! Καλὸν τότε θὰ ᾔηται διὰ καθέ ἓν ἀπὸ αὐτὰ ἂν ἔχη τὴν συναίσθησιν ὅτι ἔπραξεν ὅ,τι ἡδύνατο, διὰ νὰ κάμῃ τοὺς γονεῖς του καὶ τὰ ἀδελφιά του εὐτυχῇ ἐνόσφ ἦσαν ὅλοι ὁμοῦ.

Ἄντιόχου Δ', τελευταίου βασιλέως τῆς Συρίας καὶ εἰς τιμὴν αὐτοῦ, ὡς φαίνεται, ἔλαβε τὸ ἐπώνυμον Φιλόπαππος, διότι συνειθίζοντο τοιαῦτα ὀνομασθαι εἰς τιμὴν προσώπων, ὡς π. χ. τὸ Φιλορωμαῖος Φιλομήτωρ.

Τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς εἰκόνος ἄγαλμα τοῦ ἄνω πατώματος παριστᾷ τὸν Φιλόπαππον καθήμενον, τὸ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτὸν τὸν πάππον του, τὸν Βασίλεα Ἀντίοχον, ἐνῶ τὰ κάτω ἀνάγλυφα παριστάνουν

Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου.

Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὀλιγώτερον ἀξιοθαυμάστους ἀρχαιότητας τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὅμως ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του ἐλκύει τὴν προσοχὴν περισσότερον παντὸς ἄλλου ἐκτὸς τοῦ Παρθενῶνος. Ἐλκεῖν δὲ πλέον ἡρεισιωμένον παρθεσίαζει ἀπὸ μακρὰν σχῆμα ἀλλόκοτον, ποτὲ μὲν πρὸς τὸ ἐσπέρως διαγράφει σκοτεινῶς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ μορφήν γέροντος, ὁ ὁποῖος προσεύχεται μὲ τὴν κεφαλὴν του ἐσκυμμένην καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ἄλλοτε δὲ ὑπὸ καθαρὸν φῶς τοῦ πρωινοῦ ἢ μεσημβρινοῦ ἡλίου ὁμοιάζει μὲ γυναῖκα καθήμενην, ἥτις κρατεῖ παιδίον ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά της· ἀλλ' ὅποιον δῆποτε σχῆμα καὶ ἂν παρουσιάσῃ, φαίνεται πάντοτε ἔρημον καὶ παραπονημένον διὰ τὴν μοναξίαν του, μακρὰν ἀπὸ ὧν, ἐκεῖ εἰς τὴν ἀχροκορυφὴν τοῦ

Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου.

Μουσείου λόφου, χωρὶς ἄλλην συντροφίαν εἰ μὴ τοὺς κόρακας, καὶ κάποτε ὀλίγους ἐπισκέπτας, οἱ ὁποῖοι φεύγουν πάλιν καὶ τὸ ἀφίνουν κατὰμονον.

Ἄρα ὅμως τὸ πλησίασις τις βλέπει ὅτι τὰ ἀλλόκοτα ἐκεῖνα σχήματα δὲν ἦσαν ἄλλο τι ἢ σχεδὸν κρημνισμένος τοῖχος, διηρημένος εἰς τετράγωνα κεκοσμημένα μὲ ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα· μόνος ὁ τοῖχος αὐτὸς μένει ἀπὸ τὰς τέσσαρας πλευρὰς τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάππου, πλουσίου πολίτου Ἀθηναίου, ὅστις ἀπέθανεν ἐνταῦθα μετὰ τὸ 108—115 μ. Χ., ὅτε δηλαδὴ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξουσίαζον τὴν Ἑλλάδα. Ἦτο ἔργονος τοῦ

θρίαμβου Ῥωμαίου τινὸς αὐτοκράτορος, πιθανὸν τοῦ Τραϊανοῦ. Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἐκτίσθη ὄχι ἀργότερον τοῦ 115 μ. Χ.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ ΜΕ ΤΑ ΕΓΓΟΝΙΑ ΤΟΥ.

Ἔχετε ἐνώπιόν σας εἰκόνα τοῦ Βίκτορος Οὐγκῶ, τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Γαλλίας διὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλλὰς ἐπένθησε πρὸ ἑνὸς μηνὸς, ὅστις ἂν καὶ ἦτο θαυμαστὸς καὶ μέγας καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς ποιητής, ἐνδιεφέρετο ὅμως καὶ εὐχαριστεῖτο μέχρι τέλους τῆς μακρᾶς του ζωῆς εἰς τὰ παιδιά καὶ εἰς τὸ παιδικὸν των πνεῦμα. Διὰ τοῦτο ὅσάκις ἀναφέρει παιδιά, τὰ περιγράφει τόσον σωστὰ καὶ κάμνει τὸν ἀναγνώστην νὰ τὰ ἀγαπήσῃ τόσον πολὺ, ὥστε ἐννοεῖ τις ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἰδιὸς τὰ ἡγάπα καὶ εἰξευρε κάλλιον ἀπὸ πάντα ἄλλον νὰ διακρίνῃ τὸν χαρακτῆρά των.

Εἶχε πολλὴν κλίσιν εἰς τὰ πτωχὰ παιδιά, καὶ εἰς ἓν

τοῦ σύγγραμμα διηγεῖται τόσον συμπαθητικῶς τὴν ἱστορίαν μιᾶς μάχας τῶν Παρισίων, ὥστε ὁ ἀναγνώστης ἀναγκάζεται νὰ τὴν θαυμάσῃ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔχει εὐγενῆ χαρακτῆρα καὶ ἐπὶ τέλους δακρύει διὰ τὸν θάνατόν της. Ἐπὶ τινα χρόνον ὁ Βίκτωρ Οὐγκῶ ἦτον ἐξόριστος ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ἔμενε δὲ εἰς τὴν Γερνεσεί, ὅπου συνειθίζε νὰ διδῇ ἐκάστην Πέμπτην γεῦμα εἰς περίπου εἴκοσι ἀπὸ τὰ πτωχὰ παιδιά τοῦ τόπου· τὰ δὲ Χριστούγεννα τοῖς ἑκαμὲν ὥραιαν ἐορτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν τοῖς διενέμοντο πρῶτον ἐνδύματα, ἀσπρόρουχα καὶ ὑποδήματα, κατόπιν δὲ ὁ Βί-